

[Rosendahl.]

fra de lokale Havneingeniører er forlængst indsendt til København til Vandbygningsdirektoratet. Materialet ligger i Esbjerg og venter paa at blive brugt. Arbejdskraft er der nok af, for der er ikke saa faa ledige Arbejdsmænd. Man fristes til at sige med Tordenskjold: „Hvad Dælen nøler I efter!“ Papirerne er velsagtens lagt i „Kaos“, som det er skildret i „Arbejdsfolk“ af Kielland. Den Bog skulde egentlig alle i ministerielle Kontorer, Valutacentral o. desl. samt Vandbygningsdirektoratet læse. Ogsaa den er god at faa Forstand af.

Men der er en Ting, jeg ikke er enig med det ærede Medlem Hr. Bomholt i. Det ærede Medlem mener, at Havnen bør gøres til en selvejende Institution for at bøde paa Skavankerne. Jeg ser ikke, at det skal være nødvendigt, men jeg ser for øvrigt heller ikke, hvorledes det skal kunne lade sig gøre. Det eneste, jeg ser, er, at „Vestkysten“, det store Venstreblad, er glad for Tanken og glad for det ærede Medlem og derfor i en Spids taler om „Sandhedserkendelse“. Nej, det, der skal til, er, at Esbjerg By gennem Havneraadet faar langt mere Indflydelse paa Havnens Ledelse. Stort set maa hele Ledelsen flyttes fra København og Kompetence og Ansvar lægges i Hænderne paa den lokale Ledelse sammen med Havneraadet. Ledelsen i København har tilsyneladende været uden Initiativ og har ikke magtet Opgaven at føre Udviklingen fremad for Esbjerg Havn.

Jeg indrømmer, at der er en Svaghed ved Statsinstitutioner her i Landet — nogle Steder er det anderledes —, Ledelsen af Esbjerg Havn belyser den. Naar en Arbejder ikke passer sine Ting eller ikke kan udføre Arbejdet tilfredsstillende, afskediges han omgaaende, og dertil er der ikke stort at sige. Men en Leder af en Institution med den store Gage, fordi han repræsenterer Initiativet og har det store Ansvar, han sidder urørlig og uantastet, selv om hverken Initiativ eller Ansvar kan øjnes. Indføres der en Forandring her, vilde Grundlaget for den megen Kritik af Statsforetagender sikkert forsvinde.

Ved sidste Finanslovbehandling omtalte jeg Sommerhusene paa Fanø og efterlyste da Erstatningen til de mange, der havde faaet deres Sommerhuse ødelagt af Tyskerne. Endnu er der ikke sket noget i denne Sag. Jeg synes virkelig, det ser noget paafaldende ud. Noget lignende er ogsaa Tilfældet for næringsdrivende, der af Tyskerne har været indsat i Frøselevjæren og som Følge deraf har haft meget store Tab

og næsten faaet deres Forretninger ødelagt. Heller ikke disse har faaet Erstatning. Jeg vil mene, at disse Erstatninger sorterer under den højtærede Minister for særlige Anliggender. Skaderne er jo vurderet og gjort op for Aar og Dag siden. Det betyder overordentlig meget for dem, der saadan er slaaet ud, og for dem, der har faaet Sommerhusene ødelagt. Det er særlig Husene ved Rindby Strand, det er gaet ud over, mere end det er Husene ved Badehotellerne. Det er langt overvejende Arbejdere, Tjenestemænd og næringsdrivende, der har Huse der. De har i Forhold til deres beskedne Indtægt ofret mange Penge og brugt Tid og Kræfter for at naa deres Ønskers højeste Maal: at faa et lille Sommerhus derovre. Nu er det snart mange Aar siden, at Glæden ved at tage over og holde Weekend og Sommerferie blev taget fra dem. Man maa huske paa, at det er disse Menneskers Riviera-Rejse, det er deres Rhin-Tur at tage over til Sommerhusene paa Fanø. I Tyskertiden kunde de jo ikke komme der, nu kan de tage derover, men bare for at se paa Ødelæggelsens Vederstyggelighed og for at ærgre sig over, at Erstatningerne ikke bliver udbetalt.

Det er selvfølgelig galt med Materialer. Der maa ikke bygges Sommerhuse; det er rigtigt. Alle Materialer skal anvendes til Boligbyggeri. Ja, saadan lyder det, men det gaar ikke saadan. Det er utroligt, hvad man ser Byggematerialer anvendt til: Garager, Udvidelse af store Villaer o. desl. Det er der adskillige, der baade har Raad til og kan faa Materiale til. I dette Tilfælde ligger Landet imidlertid saaledes, at en Del af disse Sommerhusejere kan komme i Besiddelse af brugt Materiale, der dog alligevel slet ikke vil eller kan blive benyttet til nyttigt Boligbyggeri. Det drejer sig mest om Reparationer af Huse — enkelte Huse er dog helt borte —, og ofte kan Ejerne selv foretage Reparationerne, ja, er nødt til det, for de har ikke Raad til andet. Men selv om nogle ikke kan faa Husene repareret paa Grund af Materialsituationen, er det dog meningsløst, at de ikke faar deres Erstatning udbetalt; de har med store Ofre sat Penge i Husene, og mange var nødt til i Perioder at leje Husene ud for at skaffe Balance i deres Økonomi. Denne Indtægt har de nu været foruden i flere Aar. De mangler overordentlig haardt disse Penge. Jeg ser ikke rettere end, at det nu saa længe efter maa være Smøleri, at disse Erstatninger ikke er udbetalt. Kan der paa nogen optænkkelig Maade sættes Fart i denne Sag, beder jeg om, at det bliver gjort.

Om Toggangen paa Esbjerg vil jeg